

[Evaid Christensen.]

gerne, ganske som andre mennesker, der har været syge og er rede til igen at begynde deres arbejde.

Jeg er meget glad ved den stilling, vi alle har indtaget, og jeg vil gerne være med til at behandle lovforslaget i et udvalg, så at vi kan få det bedst mulige ud af det og hurtigt kan få det vedtaget.

Ragnhild Andersen: Mit parti kan give sin fulde støtte til lovforslaget om at forlænge den særlige hjælp til dem, der er ramt af tuberkulose, kræft og leddegigt, fra de nugældende tre år til fire år.

Alle ved jo, hvilken tragedie det er for et menneske — hvadenten det er et ungt menneske, en familieforsørger eller en hustru — at opdage, at det har tuberkulose, kræft eller leddegigt. Dertil kommer, at mennesker, der får en sådan sygdom, også slås ud rent arbejdsmæssigt og må regne med en længere periode af uarbejdsdygtighed og — for nogles vedkommende, hvor det drejer sig om særlig vanskelige tilfælde — med, at de ikke kan blive helbredt.

Det er rigtigt — som det er sagt af forslagsstillerne —, at der i de seneste år er sket betydelige fremskridt, som muliggør helbredelse på disse områder, takket være de nyeste opdagelser indenfor forskningen. Det er også rigtigt, at loven af april 1949 har betydet en lettelse for de patienter, som må regne med at være syge i en længere periode — selvom loven næppe udnyttes i sit fulde omfang. Jeg tænker her ikke mindst på det eksempel, som det ærede medlem fru Petra Petersen drog frem her i tinget for kort tid siden — en tuberkuløs patient, som boede i en elendig bolig, og som ikke kunne få anvist bolig i Odense kommune, medmindre han kunne skaffe kautionister. Jeg tror, man skal have blikket rettet mod de områder, hvor loven ikke udnyttes i sit fulde omfang, idet det er hensigten både at hjælpe patienterne og bekæmpe udbredelsen af sygdommen. Ikke mindst kampen mod tuberkulosen er stadigvæk et stort og brændende spørgsmål, hvad man kan forstå af sundhedsstyrelsens oplysning om, at der regnes med, at ca. 20 000 mennesker i landet er angrebet af tuberkulose. Selvom tallet af nyangrebne har bevæget sig nedad, må samfundet stadig regne med, at der skal sættes mange kræfter ind mod tuberkulosen som den smittefarlige sygdom, den er. Det gælder også leddegigt og kræft.

Det spørgsmål, man som almindeligt menneske i forbindelse med et sådant lov-

forslag stiller sig, er, om der nu ofres nok fra samfundets side på forskningsarbejdet — det forskningsarbejde, som er en betingelse for, at man kan finde frem til forbedrede helbredelsesmetoder, for det er jo det, det drejer sig om, og det er vist ikke for meget sagt, at der på disse områder, både hvad angår tuberkulose og hvad angår kræft og leddegigt, mangler meget; der er meget at indhente. Når man ser, hvilke bevillinger der gives på så mange andre områder, også til formål, der ikke tjener menneskenes helbredelse, men, for at sige det kort, deres udryddelse — jeg tænker på militærbevillingerne —, så føler man trang til at sige, at der burde ofres betydeligt mere på forskningsområdet, end tilfældet er. Når man står overfor de fortvivlede mennesker, der f. eks. lider af leddegigt år efter år, og som prøver snart det ene, snart det andet middel, spørger man sig selv, om der ikke kunne gøres mere fra det offentlige for at finde frem til bedre helbredelsesmetoder til gavn for disse mennesker.

Når man taler om denne lov, kalder man den hyppigst tuberkuloseloven. Må jeg i den forbindelse spørge den højtærede minister, i hvor høj grad loven udnyttes til hjælp for mennesker, der lider af leddegigt og kræft. Jeg har indtryk af, at man i befolkningen og muligvis også i kommunalbestyrelserne i mindre grad har blikket rettet mod og forståelsen åben for, at loven ikke alene tilsigter bekæmpelse af tuberkulose, men også bekæmpelse af leddegigt og kræft. Jeg forhørte mig fornylig hos en kommune om en mand, der led af leddegigt og befandt sig på Skælskør gigt-sanatorium; jeg spurgte, om han var berettiget til at få hjælp efter denne lov. Jeg fik det svar, at det vidste kommunen ikke noget om, det afhang af indstilling fra overlægen på gigtsanatoriet. Da overlægen ikke havde gjort indstilling om, at manden skulle have hjælp efter denne lov, fik han det heller ikke. Jeg vil ønske, at både befolkningen og kommunalbestyrelserne i højere grad må forstå, at loven ikke alene tilsigter kamp mod tuberkulose, men også mod leddegigt og kræft og andre sygdomme af lignende karakter.

Lovforslaget forudsætter en maksimumsgrænse for hjælpen på 4 år. Jeg ved ikke, om der egentlig behøver at være nogen maksimumsgrænse. Jeg vil mene, det var det rigtigste, om der ikke var nogen, men at hjælpens varighed afhang af lægernes skøn over, hvor lang tid det ville tage at helbrede vedkommende patient. Man risikerer jo, at smittefaren bliver større, hvis man